

Tisztelt Emlékező Közösség! **Kedves Fiatalok!**

Köszönöm az emlékmenet valamennyi résztvevőjének és Tata Város Önkormányzatának, hogy az egykor Bethlen Gábor laktanya előtti '56-os sortűz helyszíne is a közös megemlékezések sorába tartozik.

Közösen hajtunk fejet és emlékezünk, hálánkat és köszönetünket kifejezve a 8 hős fiatal mártír és az áldozatok emlékére.

Néhány napja az 1956-os forradalom 70. évfordulóját együtt ünnepelte Magyarországgal a világ számos nemzete. Három emberöltő távlatából is biztató és felemelő, hogy van egy megemlékezés, amellyel mindenki azonosulni tud, nincsenek ellenvélemények és fenntartások. 1956. hőseinek mindenki tisztelettel adózik.

Köszönjük a nagylelkűséget és áldozatkészséget, hogy a megszállás alól éppen felszabadult Ausztria megnyitotta határait 160.000 magyar menekült előtt, hogy egész Lengyelországban vért adtak az emberek a szabadságharc sebesültjei megsegítésére. S hogy a földkerekség országaiban a menekülő magyarok tízezrei találhattak befogadást.

Az 1956-os forradalomnak köszönhetjük, hogy Magyarországra pozitívan tekint a világ. A hatalmas szovjet túlerő ellen küzdő szabadságharcosok hősiessége mindenütt, máig tartó megbecsülést szerzett a magyar névnek.

Tisztelt Emlékezők!

Amikor történelmi pillanatokra emlékezünk, szeretjük beleélni magunkat a megfelelő korbá, az akkor élő emberek mindennapjaiba, a lejátszódó események perceibe. Ha jó a képzelőerőnk, akkor megborsózik a hátunk a visszaemlékezés pillanataiban, mert halljuk a harci járművek zúgását, a lövések zaját, érezzük a füstszagot, és látjuk lelki szemeinkkel a véres eseményeket. Sajnos ma itt 1956 októberének hátborzongató, szívszakasztóan valóságos napjára emlékezünk.

70 évvel ezelőtt a kora délutáni órákban 20-25 tatabányai bányász fiatal érkezett a baji, akkor magyar laktanyához, fegyvereket próbáltak szerezni, hogy csatlakozzanak a „pesti srácok” csapatához. Kérésüket megtagadták és a már visszaforduló teherautóra gépágyúval lőttek. 8 fiatal a helyszínen életét vesztette:

Égető Ernő

megyehídi Kovács Lajos

Jakab Ferenc

Kovács Nándor

Knáb Vilmos János,

Némedi Varga László

hatvani Kovács Lajos

Sorok Gyula

Buda Ferenc: Tizenöt-húszéves halottak

című verse találóan fogalmaz:

Kiontott véreim!	Golyóverte testünk
Támadó tűz voltunk,	lankadó lankái
hús halottak lettünk	holt anyaggá hűlnék,
Hajnalló hitünkről	gránátot markoló
fegyverfogó kézzel	kimarjult karjaink
tanúságot tettünk.	jéggé merevülnek.
Gyermeki karunkba	Sebeink nyitottak,
ereje gyülemlett	nyirkos kövön fekszünk,
forró férfikornak,	Égő, túlvilági
csillagos oldalú,	benzines palackok
tűzokádó tankok	lángjánál melegszünk.
felnőtté tiportak.	

Tisztelt Emlékezők!

A történetből számunkra egyértelműen kiderül, hogy az ország szinte minden szegletéből verbuválódott fiatalok példát mutattak. Készek voltak harcba indulni, meghalni a szabadságért. Mintát adtak becsületből, s hazaszeretetből.

Országosan közel 3000 magyar áldozata volt a harcoknak, sortűzeknek, és a forradalom leverését követő megtorlásoknak, kivégzéseknek. Őrölük is emlékezünk ma.

1956. októberében sok magyar embernek kellett egy egész életre kiható döntést hozni. Volt, akinek ez a döntés az életébe került, vagy börtönbe került, vagy kivándorlást eredményezett. A fegyveres erők és testületek tagjainak talán még nehezebb volt a döntés, ugyanis választaniuk kellett az alkotmányra letett esküjük és személyes meggyőződésük között. Ma azokra emlékezünk, akik azért áldozták fel szabadságukat, életüket, karrierjüket, hogy megteremtsenek egy szabad, független, demokratikus országot. Nem rajtuk múlt, hogy ez akkor nem sikerült, mégis hatalmas részük volt abban, hogy ma 2026-ban egy szabad, független, demokratikus országban élhetünk.

A magyarok ösztönei mindig jól működtek. Talán azért is, mert az elmúlt 500 évünk nem szólt másról, mint a szabadságért való küzdelemről. Ezért küzdött Bethlen Gábor és Rákóczi. Ezért emelte a magasba a zászlót Kossuth és Széchenyi, és ezért mentek a pesti srácok pusztá kézzel az akkori világ egyik legnagyobb hadserege ellen. Számunkra a szabadság nem magától értetődő, nem a szüleinktől kapott örökség. A szabadságért minden nemzedéknek újra és újra meg kell küzdenie, emberöltőről emberöltőre.